

Arrest

nr. 235 108 van 14 april 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. HAEGEMAN
Kasteellaan 22 / 15
1081 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 29 februari 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, van 29 januari 2016 waarbij wordt beslist dat het verzoek tot gezinshereniging niet in aanmerking kan worden genomen.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 april 2016 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 januari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 februari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 13 januari 2011 wordt de verzoeker veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 3 jaar, waarvan de helft met 5 jaar uitstel.

Gelet op deze veroordeling en op het persoonlijke gedrag van de verzoeker, dat als een risico voor 's lands openbare orde wordt beschouwd, treft de toenmalig bevoegde staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op 18 februari 2011 een besluit tot terugwijzing. In artikel 1 van dit besluit wordt de verzoeker gelast het grondgebied van het Rijk te verlaten, met verbod er gedurende tien jaar terug te keren, op straffe van het bepaalde bij artikel 76 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), behoudens bijzondere machtiging van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid. De verzoeker neemt op 25 februari 2011 kennis van dit ministerieel besluit tot terugwijzing.

Op 26 juni 2012 neemt de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) ten aanzien van de verzoeker een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde. De verzoeker neemt hiervan op diezelfde dag kennis.

Op 9 juli 2012 wordt de verzoeker effectief verwijderd naar Oujda, Marokko.

In maart 2015 treedt de verzoeker te Marokko in het huwelijk met de Belgische H. Z.

Op 19 augustus 2015 meldt de verzoeker zich, met zijn Marokkaans paspoort en zijn geldige Spaanse verblijfskaart, aan bij de gemeente Opwijk (bijlage 3).

Op 28 oktober 2015 dient de verzoeker bij het gemeentebestuur te Opwijk een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, dit in de hoedanigheid van echtgenoot van de Belgische H. Z.

Op 29 januari 2016 beslist de gemachtigde dat dit verzoek tot gezinshereniging niet in aanmerking kan worden genomen omwille van het ministerieel besluit van 18 februari 2011 tot terugwijzing waaraan de verzoeker nog steeds is onderworpen.

De beslissing van 29 januari 2016 is de thans bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoeker ter kennis gebracht op 3 februari 2016 en is als volgt gemotiveerd:

"(...)

D. J., Marokko, geboren op (...) 1982, adres: (...) 1745 Opwijk, (RR...1)

Meneer,

Overwegende dat u op 18.02.2011 het voorwerp heeft uitgemaakt van een ministerieel terugwijzingsbesluit dat dezelfde dag in werking is getreden en dat op 25.02.2011 aan u betekend werd; Overwegende dat het ministerieel terugwijzingsbesluit, in tegenstelling tot de teruggedrijving en het bevel om het grondgebied te verlaten, die onmiddellijke maatregelen zijn, een veiligheidsmaatregel is die voor de toekomst de binnenkomst, het verblijf en de vestiging verbiedt, tenzij het besluit opgeschort of ingetrokken is of een termijn van tien jaar verstreken is; dat het feit dat men voor een duur van tien jaar van het Belgisch grondgebied verbannen is een obstakel vormt voor een toelating of machtiging tot een verblijf of tot vestiging door het bestuur; dat de wetgever uitdrukkelijk voorzien heeft dat het besluit moest worden opgeschort of ingetrokken opdat de verbodsmaatregel ophoudt van kracht te zijn en dat, zolang deze maatregel niet opgeheven is, het bestuur het verblijf of de vestiging niet kan toekennen (zie Raad van State, arrest nr. 218401 van 9 maart 2012);

Overeenkomstig artikel 26 en 46 bis van de wet van 15/12/1980 vormt het feit dat men onderworpen is aan een ministerieel terugwijzingsbesluit dat noch ingetrokken, noch opgeschort is en dat een verbod om het Rijk gedurende tien jaar binnen te komen omvat bijgevolg a fortiori een obstakel voor het bekomen van een verblijfstitel;

Overwegende dat u geen aanvraag tot schorsing of opheffing van het ministerieel terugwijzingsbesluit ingediend heeft, overeenkomstig artikel 46bis van de wet van 15/12/1980;

Aangezien u nog steeds onderworpen bent aan een ministerieel terugwijzingsbesluit dat op 25.02.2011 aan u betekend werd kan uw verzoek tot gezinshereniging niet in aanmerking worden genomen. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken, aangezien de afgifte ervan illegaal is en als onbestaande moet worden beschouwd.

(...)"

Op 10 februari 2016 treft de gemachtigde ten aanzien van de verzoeker een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Deze bijlage 13septies wordt aan de verzoeker betekend op 10 februari 2016.

Op 11 februari 2016 verklaart de verzoeker dat hij, hoewel op de hoogte van zijn recht om een verzoek tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen tegen de voormelde verwijderingsmaatregel, instemt met een onverwijld tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel die hem werd betekend. De verzoeker verklaart tevens geen elementen toe te voegen te hebben aan zijn dossier.

Op 17 februari 2016 wordt de verzoeker effectief verwijderd naar Oujda, Marokko.

2. Onderzoek van het beroep

De verzoeker brengt in zijn verzoekschrift het volgende, enig middel, naar voor:

“SCHENDING VAN ART.26,46 40BIS,40 TER, 41, 52 EN 62 VAN DE VREEMDELINGENWET; SCHENDING VAN DE MOTIVERINGSPLICHT VERVAT IN ART. 62 VAN DE VREEMDELINGENWET EN ARTT. 2 EN 3 DE WET DE WET VAN WET BETREFFENDE DE UITDRUKKELIJKE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN (WET 29 JULI 1991), SCHENDING VAN DE MATERIELE MOTIVERINGSPLICHT, MANIFESTE APPRECIATIE FOUT, SCHENDING VAN DE BEGINSELEN VAN BEHOORLIJK BESTUUR, VAN HET RECHTSZEKERHEIDSBEGINSEL, HET PROPORTIONALITEITSBEGINSEL, REDELIJKHEIDSBEGINSEL EN ZORGVULDIGHEIDSP LICHT; SCHENDING VAN ART. 8 EUROPEES VERDRAG VAN DE RECHTEN VAN DE MENS, AFWEZIGHEID VAN WETTELIJKE BASIS, MACHTSOVERSCHRIJDING EN MACHTSAFWENDING

Overwegende dat verzoekster vooreerst meent dat de bestreden beslissing geen wettelijke basis heeft.

Overwegende dat de enige wetsartikelen waarnaar de bestreden beslissing verwijst de volgende zijn :

Art. 26. De terugwijzing- of uitzettingsbesluiten leggen verbod op gedurende tien jaar het Rijk binnen te komen, tenzij ze opgeschort of ingetrokken worden.

Art. 46bis. <ingevoegd bij W 2007-04-25/49, art. 37, Inwerkingtreding : 01-06-2008> § 1. De burger van de Unie of zijn familieleden, bedoeld in artikel 40bis, § 2, kunnen ten vroegste na een periode van twee jaar nadat het koninklijk besluit tot uitzetting of het ministerieel besluit tot terugwijzing werd uitgevoerd, onder aanvoering van argumenten om te bewijzen dat er een wijziging in materiële zin is opgetreden in de omstandigheden die het besluit destijds rechtvaardigden, bij de gemachtigde van de minister een aanvraag indienen tot schorsing of opheffing van het betrokken besluit.

§ 2. Een besluit betreffende de bovenvermelde aanvraag wordt ten laatste binnen de zes maanden te rekenen vanaf de indiening van de aanvraag getroffen.

De betrokken vreemdelingen hebben gedurende de behandeling van deze aanvraag geen recht van toegang of verblijf in het Rijk.

Overwegende dat verzoeker echter op 18/8/2015 een aankomstverklaring deed.

Dat hem verblijf werd toegestaan met behulp van een bijlage 3 voor een periode van 3 maanden tot 17/11/2015.

Dat op 28 oktober 2015, hetzij voor het verstrijken van de geldigheidsduur van de bijlage 3, door verzoeker aan vraag tot gezinshereniging werd ingediend, waarop hem een attest van immatriculatie afgegeven werd geldig tot 27 april 2016.

Overwegende dat het dan ook duidelijk is dat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, gelet op enerzijds zijn Spaanse verblijfsvergunning en anderzijds zijn huwelijk en vraag tot gezinshereniging verzoeker toegelaten werd tot verblijf.

Dat deze beslissingen manifest incompatibel zijn met het Ministerieel terugwijzigingsbesluit.

Dat deze toelatingen tot verblijf dan ook duidelijk en zeker minstens een opschorting inhielden van het Ministerieel terugwijzigingsbesluit.

Overwegende dat zowel art.26 als art.46 bis in de mogelijkheid voorzien van een intrekking of een opschorting van een terugwijzigingsbesluit, na het verstrijken van een periode van 2 jaar.

Dat in casu sedert het terugwijzigingsbesluit meer dan 4 jaar verstreken waren.

Dat niets verwerende partij belet over te gaan tot impliciet intrekking van een terugwijzigingsbesluit.

Dat de verblijfstoelatingen verleend aan verzoeker minstens als dusdanig gekwalificeerd dienen te worden.

Overwegende dat de loutere verwijzing naar het terugwijzigingsbesluit en de wetsartikelen anderzijds ook geen afdoende motivering vormt om de aanvraag tot gezinshereniging niet in overweging te nemen.

Overwegende dat anderzijds de aanvraag tot gezinshereniging van verzoeker gebaseerd werd op art.40 en volgende en meer bepaald op art.40 ter.

Dat dit artikel 40 ter stelt :

De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument. en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

- dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop [3 de Belgische onderdaan]3 bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden

[2 Als een attest van geen huwelijksbeletsel werd afgeleverd, zal er naar aanleiding van een onderzoek van een aanvraag tot gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk waarvoor het attest werd afgeleverd, niet worden overgegaan tot een nieuw onderzoek, tenzij er zich nieuwe elementen voordoen.]2

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° bedoelde personen, dienen beide echtgenoten of partners ouder te zijn dan eenentwintig jaar.

Onder de voorwaarden vermeld in artikel 42ter en artikel 42quater kan voor het familielid van een Belg eveneens een einde worden gesteld aan het verblijf wanneer niet meer is voldaan aan de in het tweede lid vastgestelde voorwaarden.]

Dat artikel 41 onder meer deel uitmaakt van dit hoofdstuk en stelt :1 § 1. Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de burger van de Unie op voorlegging van een geldige identiteitskaart of een geldig paspoort, of indien hij op een andere wijze kan laten vaststellen of bewijzen dat hij het recht van vrij verkeer en verblijf geniet.

Als de burger van de Unie niet over de vereiste documenten beschikt, stelt de minister of zijn gemachtigde hem alvorens tot zijn terugdrijving over te gaan in de gelegenheid om binnen redelijke grenzen de vereiste documenten te verkrijgen dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten

bezorgen, dan wel op een andere wijze te laten vaststellen dat hij het recht van vrij verkeer en verblijf geniet.

§ 2. Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de familieleden van een burgers van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, op voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de Verordening (EG) nr. 539/2001 van de Raad van 15 maart 2001 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld.

De Koning bepaalt de nadere regels van de afgifte van het visum.

Het bezit van een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie of van een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, verstrekt op basis van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, stelt het familielid vrij van de verplichting het inreisvisum bedoeld in het eerste lid te verkrijgen.

Als het familielid van een burger van de Unie niet over de vereiste documenten beschikt, stelt de minister of zijn gemachtigde hem alvorens tot zijn terugdrijving over te gaan, in de gelegenheid binnen redelijke grenzen de vereiste documenten te verkrijgen dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, dan wel op andere wijze te laten vaststellen of te bewijzen dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet.

§ 3. De houder van een identiteitskaart of van een paspoort afgegeven door de Belgische overheden, wordt zonder formaliteit tot het grondgebied van het Rijk toegelaten, zelfs wanneer zijn nationaliteit wordt betwist of wanneer dit document vervallen is.

§ 4. Indien de burger van de Unie niet in het bezit is van een geldige identiteitskaart of een geldig nationaal paspoort, of indien het familielid van de burger van de Unie, dat geen burger van de Unie is, niet in het bezit is van een geldig nationaal paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de voormelde Verordening (EG) nr. 539/2001, kan de minister of zijn gemachtigde hem een administratieve geldboete van 200 euro opleggen. Deze geldboete wordt geïnd overeenkomstig artikel 42octies.]¹

Dat artikel 40bis stelt :§ 1. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;

Overwegende dat verzoeker als familielid, partner van een Belg, overeenkomstig art.40 bis gelijkgesteld wordt met de partner van een Unieburger.

Dat hij in casu ontegenzeggelijk zijn echtgenote kwam vervoegen.

Dat hij gerechtigd is een aanvraag tot gezinshereniging in te dienen.

Dat artikel 52 van het KB van 8 oktober 1981 voorziet :

§ 1. [1 Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst, dient een aanvraag in voor een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter.

In dit geval wordt de betrokkene, na de controle van de verblijfplaats, ingeschreven in het vreemdelingenregister en in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie (model A) met een geldigheidsduur van zes maanden, te rekenen vanaf de aanvraag. De woorden " Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid of ", die voorkomen in de tweede paragraaf van de tekst op de voorzijde van dit document, worden geschrapt.

Indien de vreemdeling het bewijs van zijn familieband daarentegen niet overlegt, overeenkomstig artikel 44, om zijn aanvraag te staven, neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging, door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19quinquies. Hij overhandigt geen bijlage 19ter.]¹

Na de woonstcontrole wordt de betrokkene ingeschreven in het vreemdelingenregister en hij ontvangt een attest van immatriculatie model A met een geldigheidsduur van [1 zes maanden]¹ te rekenen vanaf de aanvraag.

De woorden " van het Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid of ", die voorkomen in het tweede lid van de tekst op zijde 1 van dit document, worden geschrapt.

§ 2. Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken :

1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;

2° [1 de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult.]¹

§ 3. Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.

§ 4. Indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt, maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister.

[1 Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een " verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie " overeenkomstig het model van bijlage 9 af.]¹

De kostprijs die de gemeente kan vorderen voor de afgifte van deze verblijfskaart mag niet meer bedragen dan de prijs die geheven wordt voor de afgifte van een identiteitskaart aan Belgische onderdanen.

Wanneer het gemeentebestuur zich in de onmogelijkheid bevindt om onmiddellijk over te gaan tot de afgifte van deze verblijfskaart, dient het attest van immatriculatie te worden verlengd tot de afgifte van de verblijfskaart.

Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.

Overwegende dat geen van deze artikelen voorziet in een mogelijkheid voor de verwerende partij om een aanvraag "niet in overweging te nemen".

Overwegende dat de mogelijkheid om een aanvraag niet in overweging te nemen, tot de uitsluitende bevoegdheid behoort van de burgemeester of zijn gemachtigde en niet tot deze van de verwerende partij.

Dat de bestreden beslissing dan ook behept is met machtsoverschrijding.

Dat niet betwist wordt dat verzoeker op geldige wijze in de echt verbonden is met een Belgische.

Dat niet betwist kan worden dat zijn aanvraag strekkende tot gezinshereniging beantwoordt aan de voorwaarden van de wet van 15 december 1980.

Dat de bestreden beslissing geen wettelijke basis heeft.

Dat de verwijzingen naar art.26 en 46bis in die omstandigheden geen afdoende motivering is.

Overwegende ten overvloede dat verzoeker meent dat minstens zijn aanvraag tot gezinshereniging met zijn echtgenote beschouwd dient te worden als een impliciete maar zekere vraag tot opheffing, minstens opschorting van het Ministerieel terugwijzigingsbesluit, waarvan hij het voorwerp uitmaakt.

Dat in de mate dat conform art.46 bis verzoeker gerechtigd is de opheffing of intrekking te vragen ingeval van gewijzigde materiële omstandigheden, verzoeker meent dat hij wel degelijk een aantal gewijzigde omstandigheden bijbracht.

Dat de voornaamste van deze omstandigheden is dat hij gehuwd is met een Belgische en met haar samenwoonde en een gezin vormde.

Dat minstens bij de beoordeling van de aanvraag van gezinshereniging met deze impliciete vraag tot opheffing-intrekking rekening had moeten gehouden worden, minstens een afweging had moeten gemaakt worden van de elementen die in het kader van de aanvraag tot gezinshereniging aangevoerd werden tegenover het bestaand terugwijzigingsbesluit.

Dat deze afweging niet gebeurde, dat de bestreden beslissing dan ook behept is met een manifest motiveringsgebrek.

Dat deze eveneens een schending uitmaakt van art.8EVRM.

Dat om redenen het koppel eigen, onder meer omwille van hun arbeidsverplichtingen, hun gezinsleven zich afspeelde in Marokko en Spanje.

Dat gelet op de ziekte van de echtgenote van verzoeker, deze naar België diende terug te komen en niet meer kan reizen.

Dat verzoeker in de mate dat hij meende regelmatig in België te mogen verblijven, aandelen verwierf in een vennootschap.

Dat hij 20 aandelen verwierf in de bvba I. met zetel te 1080 BRUSSEL, (...).

Dat hij zich inschreef bij een sociaal verzekeringsfonds, met name PARTENA met het oog op het uitoefenen van zelfstandige activiteiten als actief vennoot van de bvba I.

Dat uit haar voorlopige balans blijkt dat deze vennootschap een gezonde vennootschap is, met activiteiten.

Dat ook de uitoefening van arbeid tot het privé-leven van verzoeker behoort.

Dat de zwangerschap van zijn echtgenote bovendien een bijkomend element is aan dit privé-en gezinsleven.

Overwegende dat verzoeker meent dat de bestreden beslissing eveneens art.8 EVRM schendt in de mate dat het privé- en gezinsleven van verzoeker geschonden worden.

Dat verzoeker dient vast te stellen dat de bestreden beslissing geen enkele afweging maakt van zijn gezinsleven.

Dat er evenmin rekening gehouden wordt met het feit dat omwille van de gezondheidstoestand van de echtgenote van verzoeker, dit gezinsleven thans niet elders kan voortgezet worden.

Dat er evenmin rekening gehouden wordt met de redenen waarom het terugwijzigingsbesluit genomen werd. Dat in dat verband rekening gehouden had moeten worden met het feit dat verzoeker door het Hof van Antwerpen weliswaar veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 3 jaar, doch met uitstel gedurende 5 jaar. Dat dit impliceert dat blijkens het Hof geen onmiddellijk en imminent gevaar voor nieuwe schendingen van de openbare orde bestond, nu aan verzoeker de gunst van uitstel van zijn straf toegestaan werd.

Dat verzoeker zich ten andere verre hield van alles wat met drugs verbonden was.

Dat er dan ook aanleiding is over te gaan tot vernietiging van de bestreden beslissing."

2.1. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *"een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen"*. Onder *"middel"* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: *"de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden"* (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de verzoeker in de aanhef van het middel heel wat wetsartikels, algemene rechtsprincipes, verdragsbepalingen en beginselen van

behoorlijk bestuur vernoemt, terwijl de in de toelichting bij al deze geschonden geachte rechtsregels een algemeen betoog naar voor wordt gebracht waarbij niet concreet wordt geduid op welke wijze de bestreden beslissing deze of gene van de genoemde rechtsregels precies zou schenden. De verzoeker voert concreet aan dat de bestreden beslissing, gelet op de artikelen 26, 40bis, 40ter, 41 en 46bis van de vreemdelingenwet, geen wettelijke basis heeft, dat zij niet afdoende is gemotiveerd, dat er geen afweging werd doorgevoerd betreffende zijn privé- en gezinsleven, dat de gemachtigde zijn bevoegdheid heeft overschreden, dat de bestreden beslissing behept is met een manifest motiveringsgebrek en dat zij artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) schendt. Deze kritiek kan enkel dienstig in verband worden gebracht met de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de artikelen 26, 40bis, 40ter, 41 en 46(bis) van de vreemdelingenwet, en van artikel 8 van het EVRM. Ook wordt de machtsoverschrijding op voldoende wijze toegelicht. De verzoeker heeft echter nagelaten om op duidelijke wijze te omschrijven op welke wijze de bestreden beslissing de overige geschonden geachte rechtsregels schendt.

Het enig middel is dan ook niet-ontvankelijk in de mate dat de verzoeker zich beroept op machtsafwending en voor zover de schending wordt aangevoerd van artikel 52 van de vreemdelingenwet, van “*de beginselen van behoorlijk bestuur*”, van het proportionaliteitsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

2.2. De formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

In het kader van de formele motiveringsplicht betoogt de verzoeker dat de verwijzing naar de artikelen 26 en 46bis van de vreemdelingenwet geen afdoende motivering vormt om de aanvraag gezinshereniging, gebaseerd op artikel 40ter van de vreemdelingenwet, niet in aanmerking te nemen. De verzoeker verwijst dienaangaande naar de artikelen 40bis, 40ter en 41 van de vreemdelingenwet en naar artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) en stelt dat in deze artikelen niet is voorzien in de mogelijkheid om een aanvraag “*niet in overweging te nemen*”. De verzoeker is van mening dat de bestreden beslissing daarom geen wettelijke basis heeft.

De Raad wijst erop dat het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen. Het staat niet ter betwisting dat de verzoeker op 28 oktober 2015 een aanvraag heeft ingediend om, overeenkomstig de artikelen 40bis *juncto* 40ter van de vreemdelingenwet, een verblijfsrecht te verkrijgen in de hoedanigheid van echtgenoot van een Belgische onderdaan. De verzoeker geeft terecht aan dat artikel 40bis, §2, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet, zoals van toepassing op het moment van de bestreden beslissing en dat de gezinshereniging regelt met een echtgenoot die een burger is van de Unie, tevens van toepassing is op de gezinshereniging met een Belgische echtgenoot.

Het blijkt en het staat evenmin ter betwisting dat de verzoeker het voorwerp uitmaakt van een ministerieel besluit tot terugwijzing, dat werd getroffen op 18 februari 2011 en hem werd ter kennis gebracht op 25 februari 2011. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt voorts dat de verzoeker

op 9 juli 2012 naar zijn land van herkomst, Marokko, werd verwijderd. Het voormelde ministerieel besluit tot terugwijzing verbiedt de verzoeker gedurende tien jaar om België binnen te komen op straffe van het bepaalde bij artikel 76 van de vreemdelingenwet, behoudens *“bijzondere machtiging van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid”* (artikel 1, MB van 18 februari 2011).

In de bestreden beslissing verwijst de gemachtigde uitdrukkelijk naar dit ministerieel besluit tot terugwijzing, alsook naar de artikelen 26 en 46bis van de vreemdelingenwet. De gemachtigde geeft aan dat het ministerieel besluit tot terugdrijving een *“een veiligheidsmaatregel is die voor de toekomst de binnenkomst, het verblijf en de vestiging verbiedt, tenzij het besluit opgeschort of ingetrokken is of een termijn van tien jaar verstreken is”* en hij wijst erop dat deze tienjarige verbanning *“een obstakel vormt voor een toelating of machtiging tot een verblijf of tot vestiging door het bestuur”* en *“dat de wetgever uitdrukkelijk voorzien heeft dat het besluit moest worden opgeschort of ingetrokken opdat de verbodsmaatregel ophoudt van kracht te zijn en dat, zolang deze maatregel niet opgeheven is, het bestuur het verblijf of de vestiging niet kan toekennen (zie Raad van State, arrest nr. 218401 van 9 maart 2012)”*. Na te hebben vastgesteld dat het ministerieel besluit nog steeds geldt en dat de verzoeker niet om de opschorting of de opheffing heeft gevraagd conform artikel 46bis van de vreemdelingenwet, besluit zij dat het verzoek om gezinshereniging niet in aanmerking kan worden genomen.

De motivering van de bestreden beslissing is duidelijk en zij laat de verzoeker toe om met kennis van zaken uit te maken of het zin heeft om een rechtsmiddel aan te wenden. In tegenstelling tot hetgeen de verzoeker voorhoudt, wordt in de bestreden beslissing wel degelijk een rechtsgrond aangegeven. De gemachtigde verwijst immers duidelijk naar het ministerieel besluit tot terugwijzing van 18 februari 2011, dat op dezelfde dag in werking is getreden, alsook naar de artikelen 26 en 46bis van de vreemdelingenwet. De verzoeker verliest uit het oog dat ook het ministerieel besluit tot terugwijzing, dat een ministerieel besluit met individuele draagwijdte betreft, de rechtsgrond kan vormen voor een later genomen individuele bestuursbeslissing. Het verbod om gedurende tien jaar naar België terug te keren is opgenomen in artikel 1 van het voornoemde ministerieel besluit. De verwijzing naar het geldende, tienjarige verbod dat is opgelegd door het ministerieel besluit tot terugwijzing van 18 februari 2011, en de vaststelling dat de verzoeker geen aanvraag tot opschorting of opheffing conform artikel 46bis van de vreemdelingenwet heeft ingediend, vormt op zich reeds een afdoende juridische basis om verzoekers aanvraag om gezinshereniging af te wijzen.

Waar de verzoeker stelt dat in de artikelen 40bis en 41 van de vreemdelingenwet en in artikel 52 van het vreemdelingenbesluit niet is voorzien in de mogelijkheid om een aanvraag *“niet in overweging te nemen”*, merkt de Raad op dat de gemachtigde nergens heeft gesteld dat deze of gene aanvraag niet in overweging wordt genomen. De gemachtigde heeft uitdrukkelijk geoordeeld dat het *“verzoek tot gezinshereniging niet in aanmerking (kan) worden genomen”*. Rekening houdend met het gegeven dat het recht op verblijf als familielid van een burger van de Unie c.q. Belg declaratoir van aard is, betekent het niet in aanmerking nemen van een verzoek tot gezinshereniging net zoveel als het weigeren van de erkenning van het verblijfsrecht. Het niet aannemen van een verzoek tot erkenning van een bepaald recht, is immers net hetzelfde als het weigeren van de erkenning van dit recht. Ook de Raad van State (RvS 17 maart 1999, nr. 79.313 en RvS 23 maart 2006, nr. 156.831) heeft reeds meermaals gesteld dat onder de weigering van afgifte van een verblijfstitel / erkenning van een verblijfsrecht elke beslissing dient te worden begrepen tot afwijzing van een aanvraag om gezinshereniging, ongeacht of het een weigering over de grond dan wel wat de ontvankelijkheid betreft, waaronder ook een beslissing om een dergelijke aanvraag niet in aanmerking te nemen, dient de bestreden beslissing te worden beschouwd als een beslissing waarin de gemachtigde het recht op verblijf niet erkent.

Aangezien het wel degelijk gaat om een weigeringsbeslissing en in de bestreden akte nergens wordt gesteld dat de aanvraag, in toepassing van artikel 52, §1, derde lid, van het vreemdelingenbesluit, niet in overweging wordt genomen, kan de verzoeker ook niet dienstig voorhouden dat de gemachtigde zich een bevoegdheid heeft toegemeten die exclusief aan de burgemeester toekomt.

Machtsoverschrijding of een schending van de formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet, is niet aangetoond.

2.3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoeker wijst op zijn aankomstverklaring (bijlage 3) van 18 augustus 2015, die geldig was voor drie maanden, de aanvraag gezinshereniging van 28 oktober 2015 (bijlage 19ter) en het attest van immatriculatie dat geldig was tot 27 april 2016. Volgens de verzoeker zijn deze “beslissingen” incompatibel met het ministerieel besluit tot terugwijzing en houden zij duidelijk minstens een opschorting in van dit ministerieel besluit. De verzoeker leidt hieruit af dat hij op het moment van het nemen van de bestreden beslissing, gelet op zijn Spaanse verblijfsvergunning en gelet op de aanvraag gezinshereniging als echtgenoot van een Belg, was toegelaten tot verblijf.

Verzoekers betoog mist echter juridische en feitelijke grondslag. Vooreerst dient erop te worden gewezen dat artikel 46bis van de vreemdelingenwet, zoals van toepassing op de datum van de bestreden beslissing, het volgende bepaalt:

“§ 1. De burger van de Unie of zijn familieleden, bedoeld in artikel 40bis, § 2, kunnen ten vroegste na een periode van twee jaar nadat het koninklijk besluit tot uitzetting of het ministerieel besluit tot terugwijzing werd uitgevoerd, onder aanvoering van argumenten om te bewijzen dat er een wijziging in materiële zin is opgetreden in de omstandigheden die het besluit destijds rechtvaardigden, bij de gemachtigde van de minister een aanvraag indienen tot schorsing of opheffing van het betrokken besluit.

§ 2. Een besluit betreffende de bovenvermelde aanvraag wordt ten laatste binnen de zes maanden te rekenen vanaf de indiening van de aanvraag getroffen.

De betrokken vreemdelingen hebben gedurende de behandeling van deze aanvraag geen recht van toegang of verblijf in het Rijk.”

Artikel 26 van de vreemdelingenwet, zoals van toepassing op de datum van de bestreden beslissing, luidt als volgt:

“De terugwijzings- of uitzettingsbesluiten leggen verbod op gedurende tien jaar het Rijk binnen te komen, tenzij ze opgeschort of ingetrokken worden.”

Overeenkomstig artikel 46bis, §1, van de vreemdelingenwet *juncto* artikel 26 van de vreemdelingenwet kan een ministerieel besluit tot terugwijzing slechts worden geschorst of opgeheven na een aanvraag bij de gemachtigde van de bevoegde minister *c.q.* staatssecretaris. Conform artikel 46bis, §2, tweede lid, van de vreemdelingenwet heeft de betrokken vreemdeling tijdens het onderzoek van de aanvraag tot schorsing of opheffing geen recht op toegang of verblijf in het Rijk. De opheffing of schorsing van de verbodstermijn van tien jaar die met het ministerieel besluit wordt opgelegd, behoort bijgevolg tot de exclusieve bevoegdheid van de minister *c.q.* staatssecretaris of zijn gemachtigde. Het gegeven dat de diensten van de gemeente Opwijk uit eigen beweging en niet in opdracht van de toenmalig bevoegde staatssecretaris een aankomstverklaring (bijlage 3) en een bijlage 19ter (aanvraag gezinshereniging) heeft afgeleverd, kan dan ook geenszins worden beschouwd als een opschorting van het eerder getroffen en nog steeds geldende ministerieel besluit tot terugwijzing.

De verzoeker stelt voorts, in verwijzing naar de artikelen 40bis, 40ter en 41 van de vreemdelingenwet, dat hij gerechtigd is om in België een aanvraag in te dienen met het oog op de gezinshereniging met zijn Belgische echtgenote. De verzoeker verliest echter uit het oog dat de artikelen 40bis, 40ter, 41 en 46bis van de vreemdelingenwet allen zijn opgenomen onder Titel II, hoofdstuk 1 van de vreemdelingenwet:

“Vreemdelingen, burgers van de Unie en hun familieleden en vreemdelingen, familieleden van een Belg”. Overeenkomstig artikel 40ter, eerste lid, van de vreemdelingenwet, zoals van kracht op de datum van de bestreden beslissing, is artikel 46bis van diezelfde wet bijgevolg eveneens van toepassing op familieleden van een Belg. Uit artikel 46bis, § 2, tweede lid, van de vreemdelingenwet volgt dat de vreemdeling, familielid van een Belg, gedurende de behandeling van een aanvraag tot schorsing of opheffing van het terugwijzingsbesluit geen recht van toegang of verblijf in het Rijk heeft. Het bestaan van een ministerieel besluit tot terugwijzing, dat niet werd opgeheven of opgeschort, brengt dan ook met zich mee dat het de verzoeker voor tien jaar verboden is in het Rijk te verblijven, zelfs tijdens het onderzoek van een aanvraag tot opheffing of opschorting van het ministerieel besluit, en dat hem aldus geen recht op verblijf van meer dan drie maanden als echtgenoot van een Belgische onderdaan kan worden erkend (cf. RvS 31 januari 2017, nr. 237.228).

Waar de verzoeker voorhoudt dat de gemachtigde de aanvraag gezinshereniging had moeten aanzien als een aanvraag tot schorsing of opheffing van het ministerieel besluit tot terugwijzing, kan de Raad hem niet bijtreden. Artikel 46bis van de vreemdelingenwet, dat specifiek geldt voor Unieburgers en hun familieleden alsook voor familieleden van een Belg, voorziet immers in een duidelijke en van de aanvraag op grond van de artikelen 40bis en 40ter van de vreemdelingenwet te onderscheiden, procedure voor een aanvraag tot opheffing of schorsing van een ministerieel besluit tot terugwijzing. Nergens uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker de gemachtigde heeft verzocht om het ministerieel besluit tot terugwijzing van 18 februari 2011 op te heffen of op te schorten. De desbetreffende vaststelling in de bestreden beslissing strookt dan ook volkomen met de stukken van het administratief dossier. Aangezien voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging geen aanvraag tot opheffing of opschorting van het ministerieel besluit tot terugwijzing werd ingediend en dit geldende ministerieel besluit in de weg staat aan de erkenning van een verblijfsrecht als familielid van een Belg, valt niet in te zien waarom de gemachtigde bij het weigeren van de erkenning van het verblijfsrecht een afweging had moeten maken inzake de bij de aanvraag voorgelegde elementen.

De Raad wijst erop dat het nalaten van de verzoeker om de wettelijke voorziene mogelijkheden om een middel tot schorsing of opheffing van het ministerieel besluit tot terugwijzing aan te wenden, niet kan worden afgewenteld op het bestuur.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de verzoeker niet heeft aangetoond dat de motieven van de bestreden beslissingen zouden wijzen op een onzorgvuldige feitenvinding of een onaanvaardbare motivering. Het betoog van de verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde *in casu* beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht of van de artikelen 26, 40bis, 40ter, 41 en 46bis van de vreemdelingenwet blijkt derhalve niet. Een manifeste beoordelingsfout evenmin.

2.4. De verzoeker beroept zich tot slot op een schending van artikel 8 van het EVRM. Hij verwijst terzake naar een privéleven (activiteiten als zelfstandige en aandeelhouder in een Brusselse vennootschap) en een gezinsleven met zijn Belgische echtgenote die zwanger is en die omwille van haar gezondheidstoestand niet meer kan reizen. De verzoeker verwijt de gemachtigde dat hij in de bestreden beslissing hieromtrent geen enkele afweging heeft gemaakt. De verzoeker stelt tevens dat er geen rekening mee wordt gehouden dat het Hof van Beroep te Antwerpen geen imminent gevaar zag in hem aangezien de gunst van het uitstel van de straf werd toegestaan.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker door het Hof van Beroep te Antwerpen werd veroordeeld tot een hoofdgevangenisstraf van drie jaar, met uitstel gedurende 5 jaar, uitgezonderd een effectieve gevangenisstraf van 18 maanden. De verzoeker kreeg, in weerwil van hetgeen hij thans voorhoudt, dan ook slechts een uitstel voor de helft van zijn straf. Bovendien blijkt uit deze veroordeling dat de verzoeker zich heeft schuldig gemaakt aan handel en bezit van cocaïne en heroïne, zodat hij thans niet kan voorhouden dat hij zich *“verre hield van alles wat met drugs verbonden was”*. Verzoekers betoog mist dan ook feitelijke grondslag.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, merkt de Raad op dat de gemachtigde op 10 februari 2016 ten aanzien van de verzoeker een bevel heeft afgegeven om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), waarin zowel wordt verwezen naar het actuele risico op een schending van de openbare orde dat van de verzoeker

uitgaat, als naar de elementen van zijn aanvraag gezinshereniging van 28 oktober 2015. De gemachtigde heeft desbetreffend het volgende geoordeeld: *“Het feit dat de partner van betrokkene in België verblijft, kan niet weerhouden worden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.”* De gemachtigde besloot dat verzoekers privé- en gezinsleven ondergeschikt is aan de vrijwaring van 's lands openbare orde.

De Raad wijst erop dat artikel 8 van het EVRM op zich geen formele motiveringsplicht inhoudt. Bovendien heeft de gemachtigde, alvorens de verzoeker te verwijderen naar zijn land van herkomst, een afweging gedaan omtrent diens privé- en gezinsleven in het licht van artikel 8 van het EVRM. De verzoeker heeft tegen de verwijderingsmaatregel van 10 februari 2016 geen enkel rechtsmiddel aangewend. In tegendeel heeft de verzoeker op 11 februari 2016 uitdrukkelijk verklaard dat hij instemt met een onverwijld tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel die hem werd betekend en heeft hij toen tevens verklaard geen elementen toe te voegen te hebben aan zijn dossier. De verzoeker werd uiteindelijk op 17 februari 2016 verwijderd naar zijn land van herkomst.

Hieruit blijkt dat de verzoeker heeft berust in de beoordeling omtrent de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming, die de gemachtigde in de beslissing van 10 februari 2016 heeft doorgevoerd, en hij ging uitdrukkelijk akkoord met de imminente verwijdering naar zijn land van herkomst. In deze omstandigheden kan de verzoeker geen belang doen gelden bij de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM.

Het enig middel kan op dit punt dan ook niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden.

2.5. Het enig middel is, voor zover het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien april tweeduizend twintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE